

Adanın *sessiz tarafı*

Mykonos, insanın kendisiyle ilgili bazı kararlarını fazla hızlı aldırان bir ada. Bir akşam yemeğinde “ben aslında sakinliği seviyorum” dersiniz; yarım saat sonra kendinizi müziğin, rüzgarın ve çok iyi hazırlanmış bir kokteylin içinde bulursunuz. Ada böyledir; insanı hem kendine getirir hem de kendinden biraz uzaklaştırır. Bu nedenle Mykonos’ta sevdiğim yerler çoğaldıkça değil, azaldıkça kıymetlendi.

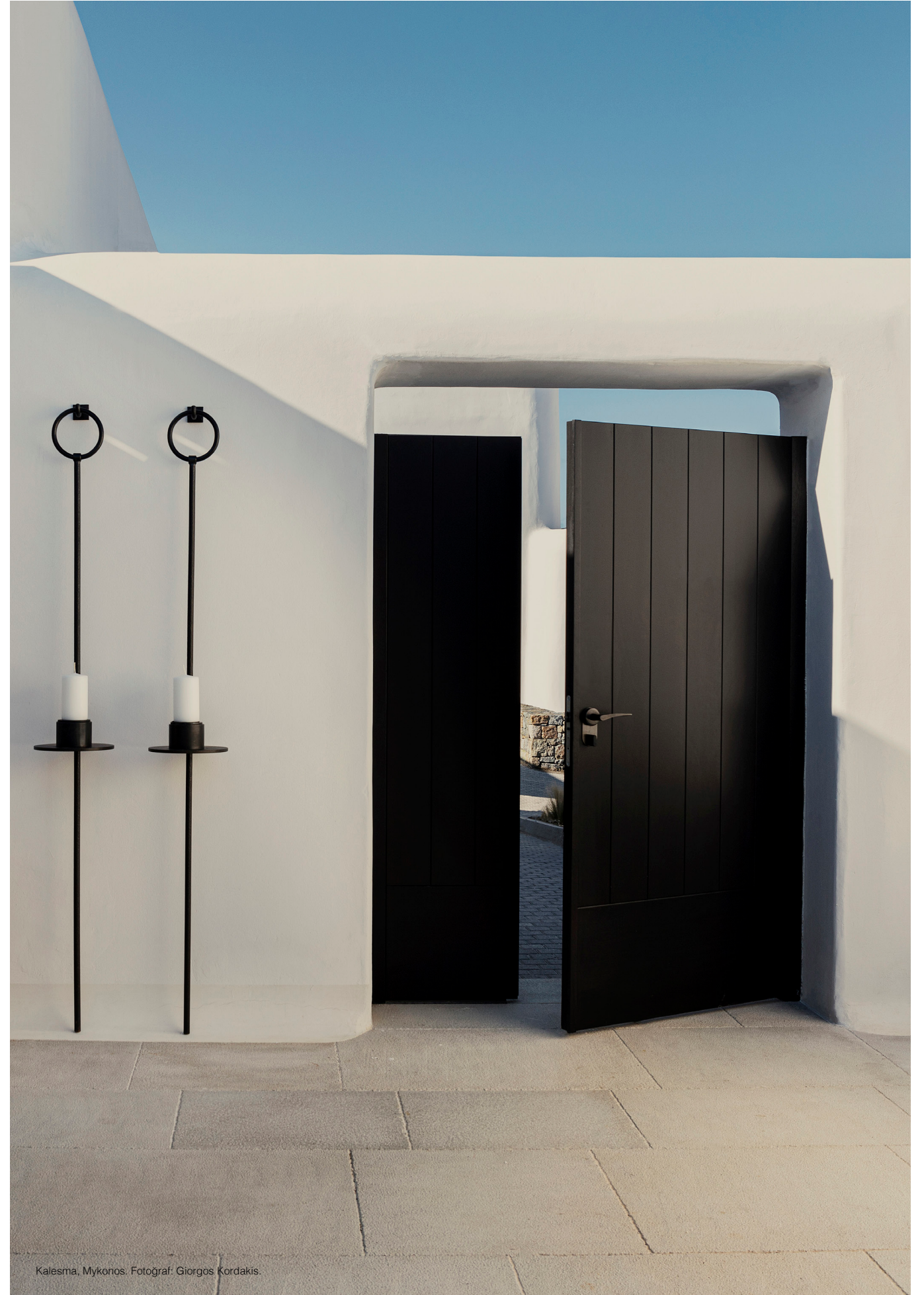
Yazı İnan Kırdemir

Kalesma Mykonos benim için bu listenin en başında. Hatta açık söylemek gerekirse, adadaki en sevdiğim butik otel. Aleomandra Tepesi’nde, Ornos ile Agios Ioannis arasında, Delos’a bakan bir yerde duruyor. “Duruyor” diyorum çünkü bazı oteller gerçekten inşa edilmiş gibi değil de sanki zaten oradaymış gibi görünür. Kalesma’da ilk his bu. Beyaz badanalı duvarlar, taş, ahşap, keten, ılık... Hepsi adanın çok eski bir hafızasından çıkmış gibi. Gösteriş yapmıyor; Mykonos’un çok iyi bildiğimiz o parlak enerjisini daha sakin daha yetişkin daha içeriden bir yere çekiyor.

Burası bir otelden çok küçük bir Cycladic köy gibi tasarlanmış. 52 oda, süit ve villa yamaca yayılıyor;

çoğunda özel havuz, geniş teraslar, Ege’ye açılan o neredeyse fazla güzel manzara var. Sabah güneşini de gün batımını da görebilmek Mykonos’ta küçük bir lüks değil; insanın günle ilişkisini değiştiren bir ayrıcalık. Kalesma bunu hiç dramatize etmeden yapıyor. Zaten iyi zevk biraz da budur: Fazla açıklama istemez.

Kalesma’nın ruhunu anlamak için sadece mimarisine değil, sahiplerine de bakmak gerekiyor. Çünkü bazı oteller sahiplerinin karakterini taşır; bazıları ise sadece yatırım raporlarını. Kalesma kesinlikle ilkinden. Aby Saltiel, Makis Kousathanas ve Sofia Kousathana’nın yarattığı şeyde fazla profesyonel bir soğukluk yok. Tam tersine, insanın çok iyi

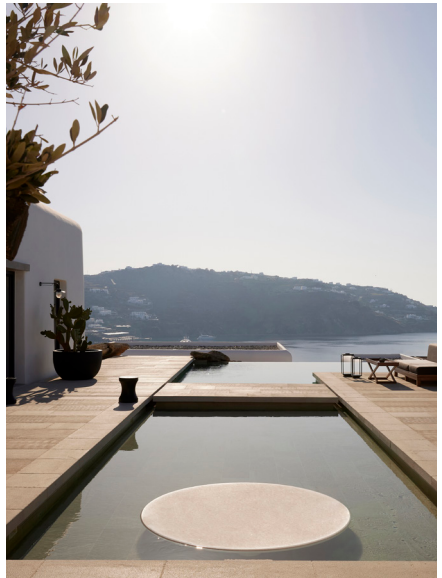
Kalesma, Mykonos. Fotograf: Giorgos Kordakis.

Apollon Villa, Kalesma. Fotoğraf: Salva López.

Kalesma, Faye Chatzi dokuma atölyesi. Fotoğraf: Christos Drazos

Otelin havuzu da yalın mimarinin çizgisinde. Fotoğraf: Vangelis Paterakis

ağırlanan bir misafir değil de çok şık bir arkadaş evine davet edilmiş gibi hissettiği bir sıcaklık var. Bu, öğretilmiş bir servis dili değil; daha çok insanın içinden gelen bir incelik.

Benim için Kalesma’nın en güzel taraflarından biri de bu: Sahiplerinin tatlılığı dekorun dışında kalan bir detay değil, otelin görünmeyen mimarisi. Aby’nin etrafta bir ev sahibi zarafetiyle dolaşması, Makis ve Sofia’nın adaya ait o sahici hafızayı yaşatması... Bütün bunlar Kalesma’yı “güzel bir otel” olmaktan çıkarıp, karakteri olan bir yere dönüştürüyor. Mykonos’ta karakter bulmak her zaman kolay değildir; bazen sadece iyi ışıklandırılmış özgüven bulursunuz.

Odaların içindeki sadelik bana hep en doğru lüksü hatırlatıyor. Her şey dokunulabilir, yaşanabilir, kullanılabilir. Hiçbir şey “bak ben tasarımım” diye bağırıyor. Açık hava duşları, gölgeli teraslar, doğal dokular, içeriden dışarıya akıp giden yaşam alanları... Hepsi insanı bir süreliğine hızından indiriyor. Mykonos’ta en zor bulunan şey de tam olarak bu: Sakinlik.

Ama bu sakinliğin içinde çok ince bir moda refleksi de var. Kalesma’nın beyaz, taş ve keten dünyasında bir anda karşınıza çıkan Rick Owens imzalı koltuk bunun en iyi örneği. O koltuk, mekana küçük ama çok net bir cümle kuruyor: “Evet, burası Kikladlar; ama fazla romantize etmeyelim, iyi tasarım biraz da

keskinlik ister.” Mykonos’un beyazına siyah bir virgül gibi.

Yemek tarafında Kalesma’nın tavrı aynı çizgide. Pere Ubu’da gün, yerel ürünlerle, Yunan-Akdeniz mutfağının modern ama rahat bir yorumu ile ilerliyor. Sabah daha yavaş; öğle daha içgüdüsel; akşam ise mutfak neredeyse sahnenin bir parçası oluyor. Kuveda ise geleneksel Yunan kafeneion ruhunu daha çağdaş bir dile çeviriyor. Meze, sohbet, masa, zaman... Hepsi birbirine karışıyor. Mykonos’ta bazı akşamlar uzamak için vardır; Kalesma bunu iyi biliyor.

Ve kahvaltı... Bazı oteller kahvaltıyı bir büfe meselesi sanıyor. Kalesma’da kahvaltı daha kişisel bir sabah ritüeli gibi. Özellikle o Yunan usulü çırpılmış yumurta -yumuşak, sıcak, hafif tuzlu, fazla iddialı olmadan unutulmaz- benim için otelin küçük zaferlerinden biri. Bazen bir oteli büyük havuzları, manzarası ya da mimarisiyle değil, sabah önünüze gelen bir yumurtanın doğru kıvamıyla hatırlarsınız. Bu da onlardan biri. Fazla basit görüldüğü için fazla zor olan şeyler vardır; iyi çırpılmış yumurta da kesinlikle onlardan.

Spa bölümü de aynı düşüncenin devamı. Delos’un ve Ege’nin enerjisinden ilham alan The Kalesma Spa; hamam, sauna, soğuk plunge, ses terapileri, yoga ve Pilates gibi deneyimleri fazla klinik bir wellness anlayışına hapsedmiyor. Daha çok adanın ritmine teslim olmayı öneriyor. Zaten iyi bir spa’dan çıkınca insanın “yenilendim” demesine gerek kalmaz; sadece biraz daha sessiz yürür.

Kalesma’nın 2026 sezonunda dört yeni konaklama birimiyle köyünü genişletmesi de bu nedenle doğru bir gelişme gibi duruyor. Burası büyürken karakterini kaybeden yerlerden değil. Yeni odalar, yeni yollar, yeni açık alanlar eklenirken aynı malzeme dili, aynı sakin mimari, aynı rafine mahremiyet devam ediyor. Ada kalabalıklaşırken Kalesma kendi sesini yükseltmiyor; aksine daha da

*Sabah güneşini
de gün batımını
da görebilmek
Mykonos’ta küçük
bir lüks değil;
insanın günle
ilişkisini değiştiren
bir ayrıcalık.
Kalesma bunu hiç
dramatize etmeden
yapıyor.*

iyi duyuluyor. Bir de deneyimler var. Dokuma atölyeleri, yerel zanaat, özel tekne rotaları, kültürel ve wellness odaklı programlar... Bunlar bir otel broşüründe güzel görünen aktivitelerden ziyade, Mykonos’u biraz daha az tüketerek, biraz daha çok anlayarak yaşama ihtimali veriyor. Kalesma’nın en sevdiğim tarafı da bu: Size “ada budur” demiyor; adayı başka bir tempoda duymanıza izin veriyor.

Son yıllarda lüks otellerin çoğu kendini çok anlatıyor. Daha büyük daha yeni daha yüksek daha pahalı... Oysa bazı yerler daha basit bir şeyi başarıyor: İnsana iyi geliyor. Kalesma benim için tam olarak böyle bir yer. Ne fazla mesafeli ne fazla samimi. Ne dekor gibi ne de anonim. Güzel, sakin, kendinden emin.

Mykonos’un gürültüsünden kaçmak için değil, Mykonos’u daha doğru duymak için gidilen bir yer. Ve belki de bu nedenle, her dönüşte aynı hissi bırakıyor: İnsan bazı otellere kalmak için değil, kendine biraz daha yakın olmak için gider.

Fotoğraf: Salva López.

